

תרגום אונקלוס

יח (א) וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כיהווציא יי את-ישראל ממצרים:

(ב) וידבר יתרו חמוהי דמשה ית-צפרה אשת משה בתר דשלקה:

(ג) ונת תרין בנהא דשום חד גרשם ארי אמר דיג הויתי בארע נכרה:

(ד) ושום חד אליעזר ארי אלהה דאבא הנה בסעדי ושיזבני מחרבא דפרעה:

(ה) ואתא יתרו חמוהי דמשה ובנוהי ואתתה לות-משה למדברא דהוא שני תמן לטורא דאתגלי עלוהי יקרא די:

(ו) ובמר למשה אנא חמוהי יתרו אתי לותך ואתתך ותרין בנהא עמה:

(ז) ונפק משה לקדמות חמוהי וסגד ונשק לה ושאלו גבר-לחברה לשלם ועלו למשכנא:

(ח) ואשתעי משה לחמוהי ית כל-דעבר יל לפרעה ולמצראי על עסק ישראל ית כל-עקתא דאשכחנן בארמא ושיזבנון יי:

(ט) וחדרי יתרו על כל-טבתא דעבר יי לישראל דשיזבנון מידא דמצראי:

(י) ובמר יתרו בריד יל דשיזב יתכון מידא דמצראי ומידא דפרעה דשיזב ית-עמא מתחת מרות מצראי:

(יא) כען ידענא ארי רב יל ולית אלה בר-מנה ארי בפתגמא דחשיבו מצראי למדן ית-ישראל בה דננון:

(יב) וקרב יתרו חמוהי דמשה עלון ונכסת-קדשין קדם יי ואתא אהרן וכלו סבי ישראל למיכל לחמא עם-חמוהי דמשה קדם יי:

(יג) והנה ביומא דבתוהי ויתב משה למדן ית-עמא וקם עמא עלנוהי דמשה מן-צפרא עד-רמשא:

(יד) וחזא חמוהי דמשה ית כל-דהוא עבד לעמא ובמר מא-פתגמא הדן דאת עבד לעמא מדן את יתב בלחוריד וכל-עמא קימין עלניד מן-צפרא עד-רמשא:

תורה

יח (א) וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כיהווציא יי את-ישראל ממצרים:

(ב) וילקח יתרו חתן משה את-צפרה אשת משה אחר שלוחיה:

(ג) ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הויתי בארץ נכרה:

(ד) ושם האחד אליעזר כי-אלהי אבי בעזרי ויצלני מחרב פרעה:

(ה) ויבא יתרו חתן משה ובניו ואשתו אל-משה אל-המדבר אשר-הוא חנה שם הר האלהים:

(ו) ויאמר אל-משה אני חתנך יתרו בן אליהו ואשתך ושני בניה עמה:

(ז) ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק-לו וישאלו איש-לרעהו לשלום ויבאו האלה:

(ח) ויספר משה לחתנו את כל-אשר עשה יל לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל-התלאה אשר מצאתם בדרך ויצלם יי:

(ט) ויחד יתרו על כל-הטובה אשר-עשה יי לישראל אשר הצילו מיד מצרים:

(י) ויאמר יתרו ברוך יל אשר הציל אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל את-העם מתחת יד-מצרים:

(יא) עתה ידעתי כי-גדול יי מפל-האלהים כי בדבר אשר זרו עליהם:

(יב) וילקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכלו זקני ישראל לאכל-לחם עם-חתן משה לפני האלהים:

(יג) והיל ממחרת וישב משה לשפט את-העם ויעמד העם על-משה מן-הבקר עד-הערב:

(יד) וירא חתן משה את כל-אשר-הוא עשה לעם ויאמר מה-הדבר הזה אשר אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל-העם נצב עליך מן-בקר עד-ערב:

(טו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחַתָּנוּ כִּי-יָבֵא אֵלַי הָעַם לְדַרְשׁ אֱלֹהִים:

(טז) כִּי-יְהִיֶּה לָהֶם דְּבַר בָּא אֵלַי וְשִׁפְטֹתַי בֵּין אִישׁ וּבֵין רֵעֵהוּ וְהוֹדַעְתִּי אֶת-חֻקֵי הָאֱלֹהִים וְאֶת-תּוֹרֹתָיו:

(יז) וַיֹּאמֶר חַתָּן מֹשֶׁה אֵלָיו לֹא-טוֹב הַדְּבַר אֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה:

(יח) נָבִיל תִּבְלַל גַּם-אַתָּה גַּם-הָעַם הַזֶּה אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי-כִבַּד מִמֶּךָ הַדְּבַר לֹא-תוֹכֵל עֲשֹׂהוּ לְבַרְךָ:

(יט) עֲתָה שָׁמַע בְּקִלִּי אֵינְעִצְךָ וַיְהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ הִיָּה אַתָּה לְעַם מֹול הָאֱלֹהִים וְהִבַּאתָ אֶתָּה אֶת-הַדְּבָרִים אֶל-הָאֱלֹהִים:

(כ) וְהִזְהַרְתָּה אֹתָהֶם אֶת-הַחֻקִּים וְאֶת-הַתּוֹרֹת וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת-הַדְּבָרִים יִלְכוּ בָּהֶם וְאֶת-הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן:

(כא) וְאַתָּה תַּחֲזֶה מִכָּל-הָעַם אַנְשֵׁי-חַיִל יִרְאִי אֱלֹהִים אַנְשֵׁי אַמְת שְׂנָאִי בָצַע וְשִׁמְתָה עֲלֵהֶם שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֶשְׂרֹת:

(כב) וְשִׁפְטוּ אֶת-הָעָם בְּכָל-עֵת וְהָיָה כָּל-הַדְּבַר הַגָּדוֹל יָבִיאוּ אֵלֶיךָ וְכָל-הַדְּבַר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ-הֶם וְהַקָּל מֵעֲלֶיךָ וְנִשְׂאוּ אִתָּךְ:

(כג) אַם אֶת-הַדְּבַר הַזֶּה תַּעֲשֶׂה וְצִוְּךָ אֱלֹהִים וַיְכַלֵּת עִמָּךְ וְגַם כָּל-הָעַם הַזֶּה עַל-מִקְמוֹ יָבֵא בְשָׁלוֹם:

(כד) וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה לְקוֹל חַתָּנוּ וַיַּעַשׂ כֹּל אֲשֶׁר אָמַר:

(כה) וַיִּבְחַר מֹשֶׁה אַנְשֵׁי-חַיִל מִכָּל-יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֹתָם רְאשִׁים עַל-הָעַם שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֶשְׂרֹת:

(כו) וְשִׁפְטוּ אֶת-הָעַם בְּכָל-עֵת אֶת-הַדְּבַר הַקָּשֶׁה יָבִיאוּן אֶל-מֹשֶׁה וְכָל-הַדְּבַר הַקָּטָן יִשְׁפֹּטוּ הֵם:

(כז) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה אֶת-חַתָּנוּ וַיֵּלֶךְ לוֹ אֶל-אַרְצוֹ: ⁹

יט (א) בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר סִינַי:

(ב) וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְּבַר סִינַי וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר וַיַּחֲזֹ-שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר:

(ג) וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל-הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְיָ מִן-הַהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבַיִת יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל:

(טו) וַאֲמַר מֹשֶׁה לְחַמּוּהִי אֲרִל אַתָּן לְוַתִּי עִמָּא לְמַתְבַּע אֲלַפֵּן מִזְ-קַרְם יי:

(טז) כַּד-הָוִי לְהוֹן דִּינָא אַתָּן לְוַתִּי וְדֹאֲנָא בֵּין גְּבַרָא וּבֵין חַבְרָה וּמְהוֹדַעְנָא לְהוֹן יַת-קִמְיָא דִּינִי וַיִּת אֹרְיָתָה:

(יז) וַאֲמַר חַמּוּהִי דְמֹשֶׁה לָּהּ לֹא-תִקֹּן פְּתַגְמָא דְאַתָּה עַבְדָּ:

(יח) מִלְּאַה תִּלְאִי אַף-אַתָּה אַף-עִמָּא הָדָן דְעִמָּךְ אֲרִי נִקִּיר מִנְךָ פְּתַגְמָא לֹא-תִכַּל לְמַעַבְדָּה בְּלַחֲדִיקָ:

(יט) כְּעֵן קִבַּל מִנִּי אִמְלִכְנִךְ וַיְהִי מִימְרָא דִּינִי בְּסַעֲדָךְ הָוִי אַתָּה לְעִמָּא תְּבַע אֲלַפֵּן מִזְ-קַרְם יי וְתַהִי מִיַּתִּי אַתָּה יַת-פְּתַגְמִיָא לְקַרְם יי:

(כ) וְתִזְהַר יְתַהוֹן יַת-קִמְיָא וַיַּת-אֹרְיָתָא וְתַהוֹבַע לְהוֹן יַת-אַרְחָא דִּיהִכּוֹן בָּהּ וַיַּת-עַבְדָּא דִּיעַבְדּוּן:

(כא) וְאַתָּה תַּחֲזִי מִכָּל-עִמָּא גְּבַרִין דְּחִילָא דְּחִילָא דְּחִילָא דִּינִי גְּבַרִין דְּקָשׁוּט דְּסַנְן לְקַבְּלָא מְמוֹן וְתַמְנִי עֲלִיהוֹן רַבְנֵי אֲלָפִי רַבְנֵי מְאוֹתָא רַבְנֵי חֲמִשִּׁין וְרַבְנֵי עֶסְרִיתָא:

(כב) וַיִּדְיִנּוּן יַת-עִמָּא בְּכָל-עֵדָן וַיְהִי כָּל-פְּתַגְם רַב יִיתָוּן לְוַתָּךְ וְכָל-פְּתַגְם זְעִיר יִדְיִנּוּן אַנּוּן וַיִּקְלוּן מִנְךָ וַיִּסְבְּרוּן עִמָּךְ:

(כג) אַם יַת-פְּתַגְמָא הָדָן תַּעֲבַד וַיִּפְקַד נְךָ יי וְתִכַּל לְמַקָּם וְאַף כָּל-עִמָּא הָדָן עַל-אַתְרָהּ יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם:

(כד) וְקִבַּל מֹשֶׁה לְמִימַר חַמּוּהִי וַעֲבַד כֹּל דְּאָמַר:

(כה) וּבַחֹר מֹשֶׁה גְּבַרִין דְּחִילָא מִכָּל-יִשְׂרָאֵל וּמְנִי יַתְהוֹן רִישִׁין עַל-עִמָּא רַבְנֵי אֲלָפִי רַבְנֵי מְאוֹתָא רַבְנֵי חֲמִשִּׁין וְרַבְנֵי עֶסְרִיתָא:

(כו) וַדִּינִין יַת-עִמָּא בְּכָל-עֵדָן יַת-פְּתַגְם קָשִׁי מִיַּתָּן לְוַת-מֹשֶׁה וְכָל-פְּתַגְם זְעִיר דִּינִין אַנּוּן:

(כז) וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה יַת-חַמּוּהִי וַאֲזַל לָהּ לְאַרְעָה: ⁹

יט (א) בִּירְחָא תְּלִיתָאָה לְמַפְקַ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ מִדְּבַר סִינַי:

(ב) וַנִּטְלוּ מִרְפִּידִים וַאֲתוּ לְמִדְּבַר סִינַי וַיִּשְׂרוּ בַּמִּדְבָּר וַיִּשְׂרָא-תַמְנֵן יִשְׂרָאֵל לְקַבַּל טוֹרָא:

(ג) וּמֹשֶׁה סָלַק לְקַדָּם יי וַיִּקְרָא לָהּ יי מִן-טוֹרָא לְמִימַר כַּדְּנָן תִּימַר לְבַיִת יַעֲקֹב וְתַחֲזִי לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל:

(ד) אתון חזיתון דעבדית למצראי ואטלית יתכון
 פד-על-גדפי נשיון וקרבתית יתכון לפלחני:
 (ה) וכען אם-קבלא תקבלון למימרי ותטרון ית-קנמי
 ותהון קדמי חביבין מכל-עממיא ארי דילי כל-ארעא:
 (ו) ואתון תהון-קדמי מלכין כהנין ועם קדיש אלן
 פתגמיא דתמלל עם-בני ישראל:
 (ז) ואתא משה וקרא לסבי עמא וסדר קדמיהון ית
 כל-פתגמיא האלן דפקדה יי:
 (ח) ואתיבו כל-עמא כחדא ואמרו כל דמלל יי נעבד
 ואתיב משה ית-פתגמי עמא לקדם יי:
 (ט) ואמר יי למשה הא אנא מתגלי לך בעבא דעננא
 בדיל דישמע עמא במללותי עמו ואף-כך יהימנון
 לעלם וחוני משה ית-פתגמי עמא לקדם יי:
 (י) ואמר יי למשה אזל לות-עמא ותזמנון יומא-דן
 ומחר ויחורון לבושיהון:
 (יא) ויהון זמינין ליומא תליתאה ארי ו ביומא תליתאה
 יתגלי יי לעיני כל-עמא על-טורא דסיני:
 (יב) ותתחם ית-עמא סחור-סחור למימר אסתמרו לכון
 מלמסק בטורא ומלמקרב בסופה כל-דיקרב בטורא
 אתקטלא יתקטיל:
 (יג) לא-תקרב בה יד ארי אתרגמא יתרגם או-אשתדאה
 ישתיי אם-בעירא אם-אנשא לא יתקיים במגד שופרא
 אנון מרשן למסק בטורא:
 (יד) ונחת משה מן-טורא לות-עמא וזמן ית-עמא וחרו
 לבושיהון:
 (טו) ואמר לעמא הונו זמינין לתלתא יומין לא-תקרבו
 לצד אתתא:
 (טז) והוה ביומא תליתאה במהני צפרא והוה קלין
 וברקין ועננא תקיף על-טורא וקל שופרא תקיף לחרא
 ונע כל-עמא דבמשריתא:
 (יז) ואפק משה ית-עמא לקדמות מימרא די מן-
 משריתא ואתעתרו בשפלי טורא:

(ד) אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם
 על-פנפי נשיון ואבא אתכם אלי:
 (ה) ועתה אם-שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את-בריתי
 והייתם לי סגלה מכל-העמים פי-לי כל-הארץ:
 (ו) ואתם תהיו-לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה
 הדברים אשר תדבר אל-בני ישראל:
 (ז) ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את
 כל-הדברים האלה אשר צוהו יי:
 (ח) ויענו כל-העם יחדו ויאמרו כל אשר-דבר יי נעשה
 וישב משה את-דברי העם אל-יי:
 (ט) ויאמר יי אל-משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן
 בעבור ישמע העם בדברי עמו וגם-כך יאמינו לעולם
 ויגר משה את-דברי העם אל-יי:
 (י) ויאמר יי אל-משה לך אל-העם וקדשתם היום
 ומחר וכבסו שמלתם:
 (יא) והיו נכנים ליום השלישי פי ו ביום השלישי ירד
 יי לעיני כל-העם על-הר סיני:
 (יב) והגבלת את-העם סביב לאמר השמרו לכם עלות
 בהר ונגע בקצהו כל-הנגע בהר מות יומת:
 (יג) לא-תגע בו יד פי-סקול וסקל או-ירה וירה
 אם-בהמה אם-איש לא יחיה במשך היכל המה ועלו
 בהר:
 (יד) וירד משה מן-ההר אל-העם ויקדש את-העם וכבסו
 שמלתם:
 (טו) ויאמר אל-העם היו נכנים לשלשת ימים אל-תגשו
 אל-אשה:
 (טז) ויהי ביום השלישי בהית הפקר ויהי קלות וברקים
 וענן כבד על-ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל-העם
 אשר במחנה:
 (יז) ויוצא משה את-העם לקראת האלהים מן-המחנה
 ויתיצבו בפתחתית ההר:

תורה

תרגום אונקלוס

(יח) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יג באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרר כל-ההר מאד:

(יח) וטורא דסיני תנן כלה מן-קדם דאתגלי עלוהי יג באשטא וסלק תניהל פתננא דאתונא וזע כל-טורא לחדא:

(יט) ויהי קול השפך הולך וחוץ מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול:

(יט) והוה קל שופרא אזל ותקף לחדא משה ממלל ומן-קדם יג מתעני-לה בקל:

(כ) וירד יג על-הר סיני אל-ראש ההר ויקרא יג למשה אל-ראש ההר ויעל משה:

(כ) ואתגלי יג על-טורא דסיני לריש טורא וקרא יג למשה לריש טורא וסלק משה:

(כא) ויאמר יג אל-משה רד העד בעם פן-יהרסו אל-י לראות ונפל ממנו רב:

(כא) ואמר יג למשה חת אסהד בעמא דלמא ופגרוו קדם-יג למחזי ויפל מנהון סגי:

(כב) וגם הכהנים הנגשים אל-יג יתקשו פן-יפרץ בהם יג:

(כב) ואף כהנאי דקריבין לשמשא קדם יג יתקדשוו דלמא יקטל בהון יג:

(כג) ויאמר משה אל-יג לא-יוכל העם לעלת אל-הר סיני כפי-אפה הערתה בנו לאמר הגבל את-ההר וקדשתו:

(כג) ואמר משה קדם יג לא-ייכל עמא למסק לטורא דסיני ארי-את אסהדת פנא למימר תתם ית-טורא וקדשהי:

(כד) ויאמר אליו יג לך-ירד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל-יהרסו לעלת אל-יג פן-יפרץ-בם: (כה) וירד משה אל-העם ויאמר אליהם: *

(כד) ואמר לה יג אזל חת ותסק את ואהרן עמך וכהנאי ועמא לא-יפגרוו למסק לקדם-יג דלמא יקטל-בהון: (כה) ונחת משה לות-עמא ואמר להון: *

[* מספרי הפסוקים בפרק הזה שונים בכל מהדורה]

[* מספרי הפסוקים בפרק הזה שונים בכל מהדורה]

כאן "הטעמים התחתונים" לקריאה בבית הטעמים העליונים" נמצאים בסוף הפרשה

כאן "הטעמים התחתונים" לקריאה בבית הטעמים העליונים" נמצאים בסוף הפרשה

כ (א) וידבר אלהים את כל-הדברים האלה לאמר: * (ב) אנכי יג אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים לא-יהיה לך אלהים אחרים על-פני: (ג) לא-תעשה לך פסל וכל-תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ: (ד) לא-תשתחוו להם ולא תעבדם כי אנכי יג אלהיך אל קנא פקד עון אבות על-בנים ועל-רבעים לשנאי:

כ (א) ומלל יג ית כל-פתגמאי האלן למימר: * (ב) אנאי יג אלהיך דאפקתך מארעא דמצרים מבית עבדותא לא-יהיה לך אלה אחרן בר-מני: (ג) לא-תעבד לך צלם וכל-דמוו דבשמיא מלעלא ודבארעא מלרע ודבמיא מלרע לארעא: (ד) לא-תסגד להון ולא תפלוהון ארי אנאי יג אלהיך אל קנא מסער חובי-אבהון על-בניו-מרדין על-דר תליתי ועל-דר רביעי לסנאי כד-משלמין בניא למחטי בתר אבהתהון:

(ה) ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: * (ו) לא תשא את-שם-יג אלהיך לשוא כי לא ינקוה יג את אשר-ישא את-שמו לשוא: * (ז) זכור את-יום השבת לקדשו: (ח) ששת ימים תעבד ועשית כל-מלאכתך:

(ה) ועבד טיבו לאלפי דרין לרחמי ולנטרי פקדי: * (ו) לא תימי בשמא-דיג אלהיך למגנא ארי לא יפלי יג ית דיימי בשמה לשקרא: * (ז) הוי דכיר ית-יומא דשבתא לקדשותה: (ח) שתא יומין תפלוח ותעבד כל-עבידתך:

(ט*) ויומא שביעאה שבתא קדם-יג אלהך לא-תעבד
כל-עבידא אתו וברך וברתך עבדך ואמתך ובעירך
וגיורך דבקרניך:

(י*) ארי שתא-יומין עבד יג ית-שמיא וית-ארעא
ית-ימא וית-כל-דבהון ונח ביומא שביעאה על-פן ברך
יג ית-יומא דשבתא וקדשה: ◻

(יא*) יקר ית-אבוך וית-אמך בדיל דיירכון יומיך על
ארעא דיג אלהך יתב לך: ◻

(יב*) לא תקטל-נפש ◻ לא תגנב ◻ לא תענה
לא-תסהר בחברך סהדותא דשקרא: ◻

(יג*) לא תחמד בית חברך ◻ לא-תחמד אתת חברך
ועבדך ואמתך ותורה וחמלה וכל דלחברך: ◻

(יד*) וכל-עמא חזן ית-קליא וית-בעריא וית קל שופךא
וית-טורא דתגן וחזא עמא וזעו וקמו מרחיק:

(טו*) ואמרו למשה מלל-את עמנא ונקבל ולא-יתמלל
עמנא מן-קדם יג דלמא נמות:

(טז*) ואמר משה לעמא לא תדחלון ארי בדיל לנסאה
יתכון אתגלי לכון יקרא דיג ובדיל דתהי דחלתה
על-אפיון בדיל דלא-תחובון:

(יז*) וקם עמא מרחיק ומשה קרב לצד-אמטתא דתמן
יקרא דיג: ◻

(יח*) ואמר יג למשה כדגן תימר לבני ישראל אתון
חזיתון ארי מן-שמיא מללית עמכון:

(יט*) לא תעבדון קדמי דחלן דכסף ודחלן דזהב לא
תעבדון לכון:

(כ*) מדבח אדמתא תעבד קדמי ויהי-דבח עלוהי
ית-עלותיך וית-נכסת קדשיך מן-ענד ומן-תוריך
בכל-אתר דאשגי שכינתי לתמן אשלח ברכתי לך
ואברכך:

(כא*) ואם-מדבח אבנין תעבד קדמי לא-תבני יתהון
פסילן דלמא תרים חרבך עליה ותחללה:

(כב*) ולא-תסק בדרגין על-מדבחי דלא-תתגלי עריתך
עלוהי: ◻

(ט*) ויום השביעי שבת ליג אלהיך לא-תעשה
כל-מלאכה אתה ובעדך ובעדך ואמתך ובעמיתך
וגרך אשר בשעריך:

(י*) פני ששת-ימים עשה יג את-השמים ואת-הארץ
את-הים ואת-כל-אשר-בם וינח ביום השביעי על-פן
ברך יג את-יום השבת ויקדשהו: ◻

(יא*) כבוד את-אביך ואת-אמך למען יארכון ימייך על
הארמה אשר-יג אלהיך נתן לך: ◻

(יב*) לא תרצח ◻ לא תנאף ◻ לא תגנב ◻ לא-תענה
ברעך עד שקר: ◻

(יג*) לא תחמד בית רעך ◻ לא-תחמד אשת רעך ועבדו
ואמתו ושורו וחמורו וכל אשר לרעך: ◻

(יד*) וכל-העם ראים את-הקולות ואת-הלפידים ואת קול
השפר ואת-ההור עשן וירא העם ויזעו ויעמדו מרחק:

(טו*) ויאמרו אל-משה דבר-אתה עמנו ונשמעה
ואל-ידבר עמנו אלהים פן-נמות:

(טז*) ויאמר משה אל-העם אל-תיראו פני לבעבור נסות
אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על-פניכם
לבליתי תחטאו:

(יז*) ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל-הערפל אשר-שם
האלהים: ◻

(יח*) ויאמר יג אל-משה כה תאמר אל-בני ישראל אתם
ראיתם כי מן-השמים דברתי עמכם:

(יט*) לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו
לכם:

(כ*) מזבח אדמה תעשה-לי וזבחת עליו את-עלתיך
ואת-שלמיך את-צאנך ואת-בקרך בכל-המקום אשר
אזכיר את-שמי אבוא אליך וברכתיך:

(כא*) ואם-מזבח אבנים תעשה-לי לא-תבנה אתהון גזית
כי חרבך הנפת עליה ותחללה:

(כב*) ולא-תעלה במעלת על-מזבחי אשר לא-תגלה
ערותך עליו: ◻